Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 14 czerwca 2017 r.*

Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna i przemysłowa — Dyrektywa 2001/29/WE — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych — Artykuł 3 ust. 1 — Publiczne udostępnianie — Pojęcie — Platforma wymiany online — Wymiana chronionych plików bez zezwolenia podmiotu praw autorskich

W sprawie C-610/15

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) postanowieniem z dnia 13 listopada 2015 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 listopada 2015 r., w postępowaniu:

Stichting Brein

przeciwko

Ziggo BV,

XS4ALL Internet BV,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: M. Ilešič (sprawozdawca), prezes izby, A. Prechal, A. Rosas, C. Toader i E. Jarašiūnas, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 27 października 2016 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Stichting Brein przez J.C.H. van Manena, advocaat,

— w imieniu Ziggo BV przez F.E. Vermeulena oraz E.A. de Groot, advocaten,

— w imieniu XS4ALL Internet BV przez C. Alberdingka Thijma oraz C.F.M. de Vries, advocaten,

* Język postępowania: niderlandzki.

— w imieniu rządu hiszpańskiego przez V. Ester Casas oraz A. Gavelę Llopis, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu francuskiego przez D. Segoina, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez F. Di Matteo, avvocato dello Stato,

— w imieniu rządu portugalskiego przez L. Ineza Fernandesa oraz M. Figueireda, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez T. Rendasa, doradcę prawnego,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez G. Brown oraz J. Kraehling, działające w charakterze pełnomocników, wspierane przez N. Saundersa, barrister,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez J. Samnaddę, T. Scharfa oraz F. Wilmana, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 lutego 2017 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni, po pierwsze, art. 3 ust. 1 i art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10), oraz po drugie, art. 11 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. 2004, L 157, s. 45).

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między Stichting Brein, fundacją chroniącą interesy podmiotów praw autorskich, a spółką Ziggo BV oraz spółką XS4ALL Internet BV (zwaną dalej „XS4ALL”), dostawcami dostępu do Internetu, dotyczącego przedstawionych przez Stichting Brein żądań mających na celu nakazanie tym ostatnim zablokowania nazw domen i adresów IP platformy wymiany online „The Pirate Bay” (zwanej dalej „platformą wymiany online TPB”).

Ramy prawne

3 Motywy 9, 10, 23 i 27 dyrektywy 2001/29 mają następujące brzmienie:

„(9) Wszelka harmonizacja praw autorskich i pokrewnych opiera się na wysokim poziomie ochrony, odkąd prawa te mają zasadnicze znaczenie dla twórczości intelektualnej. Ich ochrona zapewnia utrzymanie i rozwój kreatywności w interesie autorów, artystów wykonawców, producentów, konsumentów, kultury i gospodarki, jak również szerokiej publiczności. Własność intelektualną uznano więc za integralną część własności.

(10) Autorzy i artyści wykonawcy, aby móc kontynuować swoją twórczą i artystyczną pracę, muszą otrzymywać stosowne wynagrodzenie za korzystanie z ich utworów, tak samo jak producenci, aby móc finansować tę pracę. Wytworzenie produktów takich jak fonogramy, filmy lub produkty multimedialne oraz takie usługi, jak usługi »na żądanie«, wymagają znacznych nakładów inwestycyjnych. Dla zagwarantowania takiego wynagrodzenia i uzyskania zadowalającego przychodu z tych inwestycji konieczna jest właściwa ochrona prawa własności intelektualnej.

[…]

(23) Niniejsza dyrektywa powinna bardziej zharmonizować obowiązujące prawo autora do publicznego udostępniania utworu. Prawo to należy rozumieć w szerszym znaczeniu, jako obejmujące każde udostępnianie utworu odbiorcom nieznajdującym się w miejscu, z którego przekazywanie pochodzi. Prawo to obejmuje każdą publiczną transmisję lub retransmisję utworów, drogą przewodową lub bezprzewodową, w tym nadawanie programów; prawo to nie powinno obejmować żadnych innych działań.

[…]

(27) Zwykłe dostarczenie urządzeń przeznaczonych do umożliwienia lub dokonania przekazu nie stanowi samo w sobie przekazania [udostępniania] w rozumieniu niniejszej dyrektywy”.

4 Artykuł 3 tej dyrektywy, zatytułowany „Prawo do publicznego udostępniania utworów i prawo podawania do publicznej wiadomości innych przedmiotów objętych ochroną”, stanowi w ust. 1:

„Państwa członkowskie powinny zapewnić autorom wyłączne prawo do zezwalania lub zabraniania na jakiekolwiek publiczne udostępnianie ich utworów [zezwalania na jakiekolwiek publiczne udostępnianie ich utworów lub do zabraniania go], drogą przewodową lub bezprzewodową, włączając podawanie do publicznej wiadomości ich utworów w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie”.

5 Artykuł 8 wspomnianej dyrektywy, zatytułowany „Sankcje i środki naprawcze [odwoławcze]”, w ust. 3 stanowi:

„Państwa członkowskie zapewnią, aby podmioty praw autorskich mogły wnioskować o wydanie nakazu przeciwko pośrednikom, których usługi są wykorzystywane przez stronę trzecią w celu naruszenia praw autorskich lub pokrewnych”.

6 Motyw 23 dyrektywy 2004/48 ma następujące brzmienie:

„Bez uszczerbku dla wszelkich innych dostępnych środków, procedur i środków naprawczych, podmioty uprawnione powinny mieć możliwość wystąpienia o nakaz sądowy przeciwko pośrednikowi, z którego usług korzystała strona trzecia przy naruszaniu prawa własności przemysłowej należącego do podmiotu uprawnionego. Warunki i procedury odnoszące się do takich nakazów należy pozostawić prawu wewnętrznemu państwa członkowskiego. W zakresie naruszeń praw autorskich i praw pokrewnych, pełny poziom harmonizacji został już przewidziany w dyrektywie 2001/29/WE. Z tego względu niniejsza dyrektywa nie może mieć wpływu na art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/29/WE”.

7 Zgodnie z art. 11 dyrektywy 2004/48, zatytułowanym „Zakazy sądowe”:

„Państwa członkowskie zapewniają, że tam, gdzie podjęta została decyzja sądu stwierdzająca naruszenie prawa własności intelektualnej, organy sądowe mogą wydawać naruszającym [wobec naruszających] zakaz kontynuacji naruszenia. Jeśli tak przewiduje prawo krajowe, niewypełnienie zakazu poddaje naruszającego, gdzie [gdy jest to] właściwe, powtarzalnej [okresowej] karze pieniężnej w celu zapewnienia zgodności z zakazem. Państwa członkowskie zapewniają też właścicielom [praw własności intelektualnej] możliwość składania wniosku o zakaz [wydanie zakazu] wobec pośredników, z usług których korzysta strona trzecia do naruszania [przy naruszaniu] prawa własności intelektualnej, bez uszczerbku dla postanowień art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/29/WE”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

8 Stichting Brein jest niderlandzką fundacją, której celem jest ochrona interesów podmiotów praw autorskich.

9 Spółki Ziggo i XS4ALL są dostawcami dostępu do Internetu. Znaczna część ich abonentów używa platformy wymiany online TPB – indeksatora plików BitTorrent. BitTorrent jest protokołem, za pomocą którego użytkownicy (zwani „pairs" lub *„peers"*) mogą wymieniać pliki. Istotną cechą BitTorrent jest fakt, że wymieniane pliki są dzielone na niewielkie części – wobec czego nie ma potrzeby umieszczania ich na centralnym serwerze w celu przechowywania – co łagodzi obciążenie indywidualnych serwerów w toku wymiany. Aby móc wymieniać pliki, użytkownicy powinni przede wszystkim pobrać specjalny program, zwany „client-BitTorrent", który nie jest dostarczany przez platformę wymiany online TPB. Ten „client-Bit-Torrent" jest programem umożliwiającym tworzenie plików torrent.

10 Użytkownicy (zwani *„seeders"*), którzy zamierzają udostępnić znajdujący się na ich komputerze plik innym użytkownikom (zwanym *„leechers"*), powinni utworzyć plik torrent za pomocą ich client-BitTorrent. Pliki torrent odsyłają do centralnego serwera (zwanego *„tracker"*), który identyfikuje użytkowników mogących wymienić dany plik torrent oraz związany z nim plik multimedialny. Owe pliki torrent są ładowane z góry (*upload*) przez *seeders* na platformę wymiany online, taką jak TPB, która następnie dokonuje ich indeksacji, aby mogły one zostać odnalezione przez użytkowników platformy wymiany online i aby utwory, do których odsyłają te pliki torrent, mogły zostać pobrane z dołu (*download*) na komputery tych ostatnich użytkowników w szeregu części, za pomocą ich client-BitTorrent.

11 „Linki magnetyczne" są często używane zamiast plików torrent. Linki te identyfikują zawartość pliku torrent i odsyłają do niego za pomocą śladu cyfrowego.

12 Proponowane na platformie wymiany online TPB pliki torrent odsyłają, w większości, do utworów chronionych prawem autorskim, a podmioty prawa autorskiego nie udzieliły zezwolenia administratorom ani użytkownikom tej platformy na dokonanie rozpatrywanych czynności wymiany.

13 W ramach postępowania głównego Stichting Brein tytułem głównym żąda nakazania spółkom Ziggo i XS4ALL zablokowania nazw domen i adresów IP platformy wymiany online TPB, aby uniknąć używania usług świadczonych przez tych dostawców dostępu do Internetu dla celów związanych z naruszaniem prawa autorskiego i praw pokrewnych przysługujących podmiotom prawa autorskiego, których interesy chroni Stichting Brein.

14 Sąd pierwszej instancji uwzględnił żądania Stichting Brein. Oddalono je jednakże w postępowaniu apelacyjnym.

15 Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) wskazuje, że w niniejszej sprawie wykazano, iż w następstwie interwencji platformy wymiany online TPB utwory chronione są udostępniane publicznie bez zezwolenia podmiotów praw autorskich. Wykazano także, że abonenci spółek Ziggo i XS4ALL udostępniają poprzez tę platformę utwory chronione bez zezwolenia podmiotów praw autorskich i naruszają w ten sposób prawa autorskie i prawa pokrewne wspomnianych podmiotów praw autorskich.

16 Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) wskazuje jednak, że orzecznictwo Trybunału nie umożliwia jednoznacznego rozstrzygnięcia kwestii, czy platforma wymiany online TPB także publicznie udostępnia utwory w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, w szczególności:

— tworząc i utrzymując system, w którym użytkownicy Internetu łączą się między sobą w celu wymiany – w częściach – utworów znajdujących się na ich komputerach;

— zarządzając witryną internetową, na której użytkownicy mogą umieścić online pliki torrent odsyłające do części tych utworów; oraz

— indeksując pliki torrent umieszczone online w tej witrynie internetowej i dokonując ich klasyfikacji, w związku z czym można wyszukać części powiązanych z nimi utworów, a użytkownicy mogą pobrać te utwory (jako całość) na swoje komputery.

17 W tych okolicznościach Hoge Raad der Nederlanden (sąd najwyższy Niderlandów) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy operator witryny internetowej dokonuje publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, jeżeli witryna ta nie zawiera chronionych utworów, lecz istnieje system […], indeksujący i kategoryzujący dla użytkowników metadane o utworach chronionych, które znajdują się na komputerach użytkowników, tak że użytkownicy mogą za jego pomocą wyszukać i umieścić online chronione utwory lub też je pobrać na wspomniane komputery?

2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 8 ust. 3 dyrektywy 2001/29 i art. 11 dyrektywy 2004/48 stanowią podstawę dla wydania nakazu przeciwko pośrednikowi w rozumieniu tych przepisów, który ułatwia w sposób opisany w pytaniu pierwszym działania osób trzecich stanowiące naruszenie?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

18 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy pojęcie „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym obejmuje ono zarządzanie w Internecie i udzielanie dostępu do platformy wymiany, która poprzez indeksację metadanych dotyczących utworów chronionych i udostępnianie wyszukiwarki umożliwia użytkownikom tej platformy wyszukanie tych utworów oraz ich wymianę w ramach sieci równorzędnej (*peer-to-peer*).

19 Z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 wynika, że państwa członkowskie powinny zapewnić autorom wyłączne prawo do zezwalania na jakiekolwiek publiczne udostępnianie ich utworów, drogą przewodową lub bezprzewodową, włączając podawanie do publicznej wiadomości ich utworów w taki sposób, że osoby postronne mają do nich dostęp w wybranym przez siebie miejscu i czasie, lub też do zabraniania takiego udostępniania.

20 W myśl tego przepisu autorom przysługuje zatem prawo o charakterze prewencyjnym, pozwalające im na podjęcie kroków wobec potencjalnych użytkowników ich utworów rozważających publiczne ich udostępnienie, tak aby zakazać im tych działań (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 25 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Ze względu na to, że w art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 nie sprecyzowano pojęcia „publicznego udostępniania”, należy ustalić jego znaczenie i zakres w świetle celów, do jakich zmierza ta dyrektywa, oraz kontekstu, w jakim został umieszczony ten przepis (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 W tym względzie należy przypomnieć, że z motywów 9 i 10 dyrektywy 2001/29 wynika, iż jej celem jest zapewnienie autorom wysokiego poziomu ochrony, umożliwiającego im otrzymanie stosownego wynagrodzenia za korzystanie z ich utworów, polegające w szczególności na ich publicznym

udostępnianiu. W związku z tym pojęcie „publicznego udostępniania” należy rozumieć szeroko, zgodnie zresztą z wyraźnym brzmieniem motywu 23 tej dyrektywy (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo).

23 Trybunał podkreślił też, że pojęcie „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 wymaga przeprowadzenia oceny każdego konkretnego przypadku (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo).

24 Z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 wynika, że pojęcie „publicznego udostępniania” zakłada spełnienie dwóch kumulatywnych warunków, mianowicie musi mieć miejsce „czynność udostępniania” utworu, a utwór musi zostać udostępniony „publiczności” (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 29 i przytoczone tam orzecznictwo).

25 Aby ustalić, czy dany użytkownik dokonuje czynności publicznego udostępnienia w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, należy uwzględnić szereg uzupełniających się czynników, niemających samodzielnego charakteru i od siebie współzależnych. W konsekwencji ze względu na to, że w konkretnych sytuacjach wspomniane czynniki mogą występować w różnym stopniu nasilenia, należy je uwzględniać zarówno indywidualnie, jak i biorąc pod uwagę ich wzajemną interakcję (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 30 i przytoczone tam orzecznictwo).

26 Wśród tych czynników Trybunał podkreślił przede wszystkim nieodzowną rolę użytkownika i zamierzony charakter jego działania. Czynność udostępniania ma bowiem miejsce wtedy, gdy użytkownik podejmuje działania – z pełną świadomością ich konsekwencji – mające na celu udzielenie swoim klientom dostępu do chronionego utworu, w szczególności w sytuacji, gdy wobec braku takich działań jego klienci nie mogliby korzystać z nadawanego utworu lub to korzystanie byłoby znacznie utrudnione [zob. podobnie wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 31 i przytoczone tam orzecznictwo].

27 Trybunał wyjaśnił następnie, że pojęcie „publiczności” dotyczy nieokreślonej liczby potencjalnych odbiorców i dodatkowo zakłada dość szeroki krąg osób [wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo].

28 Trybunał przypomniał też, że zgodnie z jego utrwalonym orzecznictwem uznanie, iż doszło do „publicznego udostępniania”, wymaga, aby utwór chroniony został udostępniony w oparciu o szczególną technologię, inną niż dotychczas używane, lub – w wypadku niespełnienia powyższej przesłanki – wśród „nowej publiczności”, czyli publiczności, której podmiot praw autorskich dotychczas nie brał pod uwagę, zezwalając na pierwotne publiczne udostępnienie utworu (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 33 i przytoczone tam orzecznictwo).

29 Wreszcie Trybunał podkreślał już wielokrotnie, że nie bez znaczenia jest też charakter zarobkowy publicznego udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 34 i przytoczone tam orzecznictwo).

30 Po pierwsze, co się tyczy kwestii, czy udzielenie dostępu do platformy wymiany online takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym oraz zarządzanie nią stanowi „czynność udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, należy zauważyć, że z motywu 23 dyrektywy 2001/29 wynika, iż autorskie prawo do publicznego udostępniania, o którym mowa w art. 3 ust. 1, obejmuje każdą publiczną transmisję lub retransmisję utworów odbiorcom nieznajdującym się w miejscu, z którego przekazywanie pochodzi, drogą przewodową lub bezprzewodową, w tym nadawanie programów.

31 Jak wynika ponadto z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, aby uznać, że ma miejsce „czynność udostępniania", wystarczy w szczególności, by utwór został udostępniony publiczności w sposób dający jej członkom dostęp do niego – w wybranych przez nich miejscu i czasie – niezależnie od tego, czy skorzystają oni z tej możliwości (zob. podobnie wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

32 W tym względzie Trybunał orzekł już, że fakt udostępniania w witrynie internetowej linków, na które można kliknąć, prowadzących – bez żadnych ograniczeń w zakresie dostępu – do opublikowanych w innej witrynie utworów chronionych daje użytkownikom tej pierwszej witryny internetowej bezpośredni dostęp do tych utworów (wyrok z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in., C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 18; zob. także podobnie postanowienie z dnia 21 października 2014 r., BestWater International, C-348/13, EU:C:2014:2315, pkt 15; wyrok z dnia 8 września 2016 r., GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, pkt 43).

33 Trybunał orzekł także, że podobna sytuacja ma miejsce w wypadku sprzedaży odtwarzacza multimedialnego, na którym preinstalowano – dostępne w Internecie – wtyczki zawierające hiperłącza prowadzące do ogólnodostępnych serwisów internetowych zawierających utwory chronione prawem autorskim umieszczone tam bez zezwolenia podmiotów tych praw (zob. podobnie wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 38, 53).

34 A zatem z powyższego orzecznictwa można wywieść, iż co do zasady wszelkie działanie, poprzez które użytkownik świadomie udziela swoim klientom dostępu do utworów chronionych, może stanowić „czynność udostępniania" w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29.

35 W niniejszym wypadku należy przede wszystkim stwierdzić, jak w istocie wskazał rzecznik generalny w pkt 45 opinii, że jest bezsporne, iż utwory chronione prawem autorskim są podawane do wiadomości użytkowników poprzez platformę wymiany online TPB w taki sposób, aby użytkownicy ci mogli mieć dostęp do tych utworów w wybranych przez nich miejscu i chwili.

36 Następnie jest prawdą, jak podkreślił sąd odsyłający, że utwory podane w ten sposób do wiadomości użytkowników platformy wymiany online TPB nie zostały umieszczone online na tej platformie przez jej administratorów, lecz przez użytkowników. Jednakże poprzez udzielanie dostępu do platformy wymiany online takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym i zarządzanie nią administratorzy ci działają z pełną świadomością skutków swojego zachowania w celu udzielenia dostępu do utworów chronionych, indeksując i opisując na wspomnianej platformie pliki torrent umożliwiające użytkownikom tej platformy wyszukanie tych utworów oraz ich wymianę w ramach sieci równorzędnej (*peer-to-peer*). W tym względzie, jak wskazał w istocie rzecznik generalny w pkt 50 opinii, gdyby wspomniani administratorzy nie udzielali dostępu do tej platformy i nie zarządzali nią, wspomniane utwory nie mogłyby być wymieniane przez użytkowników lub, przynajmniej, ich wymiana w Internecie byłaby trudniejsza.

37 Należy zatem stwierdzić, że poprzez udostępnianie platformy wymiany online TPB i zarządzanie nią, jej administratorzy udzielają użytkownikom dostępu do danych utworów. Można zatem uznać, iż administratorzy spełniają niezbędną rolę przy udostępnianiu rozpatrywanych utworów.

38 Wreszcie administratorów platformy wymiany online TPB nie można uznać za realizujących „zwykłe dostarczanie" urządzeń przeznaczonych do umożliwienia udostępniania lub do udostępniania w rozumieniu motywu 27 dyrektywy 2001/29. Z postanowienia odsyłającego wynika bowiem, że na platformie tej dokonuje się indeksacji plików torrent, w związku z czym utwory, do których odsyłają te pliki torrent, mogą być łatwo wyszukane i pobrane przez użytkowników wspomnianej platformy wymiany. Ponadto z przedstawionych Trybunałowi uwag wynika, że na platformie wymiany online TPB zaproponowano – obok wyszukiwarki – indeks klasyfikujący utwory do różnych kategorii w oparciu o charakter utworów, ich rodzaj lub popularność, w których to kategoriach wskazano

podane do wiadomości utwory, a administratorzy tej platformy sprawdzają, czy dany utwór umieszczono w odpowiedniej kategorii. Co więcej, wspomniani administratorzy usuwają przestarzałe lub błędne pliki torrent, a także w sposób aktywny filtrują określone treści.

39 W świetle tych rozważań udzielanie dostępu do platformy wymiany online takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym oraz zarządzanie nią należy uznać za czynność udostępniania w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29.

40 Po drugie, aby dana czynność była objęta zakresem pojęcia „publicznego udostępnienia" w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29, konieczne jest, aby utwory objęte ochroną rzeczywiście zostały udostępnione publicznie (wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 43 i przytoczone tam orzecznictwo).

41 W tym względzie z jednej strony Trybunał wyjaśnił, że termin „publiczność" zawiera w sobie pewien minimalny próg, co wyklucza z zakresu tego pojęcia zbyt małe lub nieznaczne grupy osób. Z drugiej strony należy wziąć pod uwagę łączne skutki udostępnienia chronionych utworów potencjalnym odbiorcom. Wobec tego istotne jest nie tylko, aby wiedzieć ile osób ma dostęp do tego samego utworu równocześnie, ale też ile spośród nich ma dostęp do tego utworu kolejno po sobie (zob. podobnie wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo).

42 W niniejszym wypadku z postanowienia odsyłającego wynika, że znaczna część abonentów spółek Ziggo i XS4ALL pobrała pliki multimedialne poprzez platformę wymiany online TPB. Z przedstawionych Trybunałowi uwag wynika także, iż platforma ta jest używana przez znaczną liczbę osób, a administratorzy TPB wymienili na tej platformie wymiany online kilkadziesiąt milionów „peers". W tym względzie rozpatrywane w postępowaniu głównym udostępnianie dotyczy przynajmniej wszystkich użytkowników tej platformy. Użytkownicy ci mogą – w każdej chwili i jednocześnie – uzyskać dostęp do utworów chronionych wymienianych na wspomnianej platformie. A zatem udostępnianie to dotyczy nieokreślonej liczby potencjalnych odbiorców i zakłada dość znaczny krąg osób (zob. podobnie wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 45 i przytoczone tam orzecznictwo).

43 W konsekwencji należy stwierdzić, że w następstwie udostępniania takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym utwory chronione są faktycznie udostępniane „publicznie" w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29.

44 Ponadto co się tyczy kwestii, czy utwory te zostały udostępnione „nowej" publiczności w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 28 niniejszego wyroku, należy stwierdzić, że Trybunał w wyroku z dnia 13 lutego 2014 r., Svensson i in. (C-466/12, EU:C:2014:76, pkt 24, 31) oraz w postanowieniu z dnia 21 października 2014 r., BestWater International (C-348/13, EU:C:2014:2315, pkt 14) orzekł, iż nową publicznością jest publiczność, której podmioty praw autorskich nie uwzględniały, zezwalając na pierwotne udostępnianie utworu.

45 W niniejszym wypadku z przedstawionych Trybunałowi uwag wynika, po pierwsze, że administratorzy platformy wymiany online TPB zostali powiadomieni o tym, że na tej platformie – którą udostępniają użytkownikom i którą zarządzają – udziela się dostępu do utworów opublikowanych bez zezwolenia podmiotów praw autorskich, oraz po drugie, że ci sami administratorzy w blogach i na forum dostępnych we wspomnianej platformie wskazali wyraźnie swój cel polegający na udostępnianiu utworów chronionych użytkownikom, a także zachęcali tych użytkowników do wykonania kopii tych utworów. W każdym wypadku z postanowienia odsyłającego wynika, że administratorzy platformy online TPB nie mogli nie wiedzieć, iż na tej platformie udziela się dostępu do utworów opublikowanych bez zezwolenia podmiotów praw autorskich, mając na względzie wyraźnie podkreśloną przez sąd odsyłający okoliczność, że bardzo duża część plików torrent zawartych na platformie wymiany online TPB odsyła do utworów opublikowanych bez zezwolenia podmiotów praw

autorskich. W tych okolicznościach należy stwierdzić, iż ma miejsce udostępnianie „nowej publiczności” (zob. podobnie wyrok z dnia 26 kwietnia 2017 r., Stichting Brein, C-527/15, EU:C:2017:300, pkt 50).

46 Ponadto nie można kwestionować, iż udzielanie dostępu do platformy wymiany online takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym oraz zarządzanie nią jest realizowane w celu osiągnięcia zysku, ponieważ platforma ta generuje – jak wynika z przedstawionych Trybunałowi uwag – znaczne dochody reklamowe.

47 Należy zatem stwierdzić, że udzielanie dostępu do platformy wymiany online takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym oraz zarządzanie nią stanowi „publiczne udostępnianie” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29.

48 W świetle wszystkich powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy udzielić następującej odpowiedzi: pojęcie „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym obejmuje ono zarządzanie w Internecie i udzielanie dostępu do platformy wymiany, która poprzez indeksację metadanych dotyczących utworów chronionych i udostępnianie wyszukiwarki umożliwia użytkownikom tej platformy wyszukanie tych utworów oraz ich wymianę w ramach sieci równorzędnej (*peer-to-peer*).

W przedmiocie pytania drugiego

49 Z uwagi na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze nie ma potrzeby udzielenia odpowiedzi na pytanie drugie.

W przedmiocie kosztów

50 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

Pojęcie „publicznego udostępniania” w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym obejmuje ono zarządzanie w Internecie i udzielanie dostępu do platformy wymiany, która poprzez indeksację metadanych dotyczących utworów chronionych i udostępnianie wyszukiwarki umożliwia użytkownikom tej platformy wyszukanie tych utworów oraz ich wymianę w ramach sieci równorzędnej (*peer-to-peer*).

Podpisy